

Dagmar a Zbyněk Laubovi u nové části chovatelského zařízení

Návštěva u chovatele

Zbyněk Laube – Farma AVES, Košice

Pana Laubeho znám roky, možná již desetiletí. Potkával jsem ho doslova odmala ještě jako středoškolák na různých výstavách, ale osobně jsem měl možnost ho potkat někdy v roce 1997 na EXOTĚ Olomouc. Vtipný pán s knírkem, jenž nám vždy na EXOTU dovezl kvanta ptáků, které nikdo nikdy neviděl a neznal, a večer u piva o nich poutavě vyprávěl. Všichni jsme jeho příhody s otevřenou pusou poslouchali a občas zapochoybovali, zda je to ještě pravda, anebo už myslivecká latina. Mnoho let jsem s ním byl domluven na reportáž do našeho časopisu, ale vždy do toho něco vlezlo. Až letos na výstavě KPEP v Botanické jsme to „upekli“ a za měsíc nato jsem měl tu čest ho v Košicích u Kutné Hory navštívit.

Pane Laube, jak jste se dostal k chovu ptáků?

Jako slepý k houslím. To je, jako by se ptali Gotta, jak začal zpívat. Nevím už, kdy jsem s tím začal. Někdy v deseti nebo ve dvanácti letech, samozřejmě jsem choval nějaké andulky. A pak, když jsme měli zahradu, tak slepice, bažanty. Mě oslovovali vždycky spíš jiní ptáci než astrildi nebo papoušci, čímž ale nechci říct, že by se mi nelíbili.

Jste známý jako chovatel bažantů, holubů, drůbeže. Proč tedy zrovna tato sorta ptáků, v čem je pro Vás zajímavá?

To je tak, jako když jihoamerický indián potká na Václaváku českou blondýnu, tak ho to za ní táhne (smích), nevím, nedovedu to vysvětlit. Mám dodnes v paměti fotku satyra z Kamínkova Atlasu okrasných ptáků, jak si sedí zády k divákům ve voliére. A již tenkrát jako mladý chovatel jsem si řekl: „To chci.“ Tahle zvířata se mi jednoduše líbí. Nemá to žádný praktický důvod.

Kdy jste si tedy přivezl prvního bažanta?

S bažanty jsem začal hned po vojně, přišel jsem z vojny a jel jsem na návštěvu k jednomu známému, který mi dal v noci v dešti pytel od brambor a řekl: „Tady něco máš, když máš prázdné voliéry.“ Nevěděl jsem, co mi dal. A byli to moji první zlatí bažanti. Předtím jsem měl u rodičů pár voliér s andulkami, korelami, rozelami, v těch relativně dávných dobách nebyl takový výběr, jako je dnes.

A druhý byl paví bažant, a jelikož jsem tehdy vůbec nic o bažantech nevěděl, přečetl jsem si inzerát tenkrát od přítele Livia Zanotty, že prodá mimo jiné paví bažanty. Věděl jsem houby, co to je, a jel jsem si je koupit. Takže jsem tehdy popřel všechny takové ty poučky, že se začíná zlatým a stříbrným bažantem, a když se je naučíte chovat, tak si máte koupit něco náročnějšího, takže u těch

pavích jste pak hnedle před důchodem. Tak to ne. Dokonce jsem je dostal s tím, že jsem se k Zanottovi přijel podívat, a on mi řekl: „Když už jsi tady, tak tady je máš.“ Já mu na to odpověděl, že u sebe nemám peníze. Odvětil mi, že mu je pošlu poštou. Tenkrát stáli pět tisíc, což byla za bolševika pěkná suma. Měl jsem od nich dokonce dlouho schovanou složenku. Já jako zootechnik nastupoval tenkrát do práce za 950 korun měsíčně plus 250 osobní ohodnocení. A ten člověk mi je prostě dal, přitom jsme se viděli v životě poprvé. Takových lidí v životě moc nepotkáte. Byl to chovatel zakládající chov okrasných bažantů v Čechách.

Bažantů je pochopitelně velké množství, který z těch ptáků s rovným zobákem je Vaše srdcovka?

Srdcovka jsou pro mě spíš druhy, které vytvářejí poddruhy, protože od jednoho druhu je víc variant, může se to porovnávat, takže máme třeba pět poddruhů stříbrných bažantů. Řekl bych, že v Evropě jsme možná tři čtyři, kteří mají všechny dostupné poddruhy současně v chovu. Samozřejmě ne všechny, které jsou v přírodě. Neláká mě taková ta hysterie, že každý musí mít satyra Cabota, protože kdo nemá „cabota“, tak je chovatelsky skoro po smrti. Ale co na tom je? Cabot je jenom Cabot, a když budu chtít, tak si ho prostě koupím. Zatím. Je spousta bažantích projektů a programů na záchranu, stejně to většinou nic nezachrání, ale kdo chová dnes *moffitti*, *lathami*, *crofordi* a podobné nesmysly (poddruhy nepálského bažanta)? V běžných chovech dnes nejsou, byli, když my jsme začínali, a to těm zachráncům úplně utíká před očima a nikdo tomu nevěnuje žádnou pozornost, a to si myslím, že je škoda. Ono to nemá žádnou velkou cenu, není to ani nijak zvlášť atraktivní, protože je to vše černé, ale jsou zajímaví. Třeba těch 36 poddruhů kolchidských bažantů, to je zajímavé. A samozřejmě paví bažanti jsou pěkní, to je taková zvláštní liga. Jinak u nás na farmě máme spíše rod *Lophura*.

Co byste poradil člověku, který chce začít s chovem bažantů?

Ať neváhá a začne. Dokud může. A je úplně jedno, čím začne, protože si postaví voliéra, a má si tedy koupit to, co se mu líbí, a nemá řešit, jestli to může nebo nemůže chovat, jestli to prodá nebo neprodá. Jelikož těch deset kuřat, které vychová za rok, vždycky někam prodá. Má si koupit to, co ho bude těšit. Takže jestli se mu líbí satyři, tak ať začne satyry. Kromě nějakých chocholatých či pavích bažantů tam nejsou žádné

Pár bažantů tibetských

Hnízdící pár pávů korunkatých

Bažant ohnivý – kohout se slepicemi

Pohled na část chovatelského zařízení určeného orebicím

Nové voliéry určené pro teplomilné bažanty

Pohled na nový blok voliér

Zakrslá kočinka s kuřaty frankolína Erkelova

Bažant Wallichův – přirozený odchov

speciálně krmené druhy, někde je víc hmyzu, někde víc zeleného, ale pokud k tomu má člověk vztah, tak může chovat cokoliv.

Vy jste předsedou Klubu chovatelů bažantů. Takže by se ten eventuální zájemce o chov bažantů mohl obrátit na Vás?

Ano, jsem předseda Klubu chovatelů bažantů, okrasného a vodního ptactva a holoubků. Klub založil již zmíněný přítel Zantotto v roce 1979. Začínal jako bažantí a kachničkářský klub, ale později po vzoru Aviornisu jsme se ještě rozšířili o okrasné holoubky. Teď je ta naše spolková činnost kvůli covidu skoro po smrti, včetně těch klubových akcí. Lidé se už dneska těší jen na to, co jim kde naše vláda rozdá, ale určitě se ten život musí vrátit do normálních kolejí. Přeci nemůžeme skončit u talíře koblih a čerpání dotací. Tak se musí něco dělat pro krásu duše.

Vy jako klub máte také expoziční výstavy na Exotice v Lysé nad Labem, je to tak?

Ano, dělá se Exotika, dělali jsme EXOTU, vloni se stihla jen malinká, ale hezká výstavička u Prahy ve Stránčích, protože ta se trefila do doby, kdy to bylo vše krátce otevřené, takže tam jsme měli asi jen dvanáct voliér. A na velkou výstavu se všichni samozřejmě těšíme, jestli to letos konečně dopadne.

Když se ještě vrátím k Vašemu chovu, kolik v něm máte cirka druhů a poddruhů bažantů?

No to je otázka, přesně bych to spočítal na papíře, ale tak máme pět poddruhů stříbrných bažantů, šest poddruhů nepálských, nějaké bažanty kolchidské,

ale ty vždycky buď mám, nebo ne, teď máme asi aktuálně čtyři poddruhy, někdy jsme jich měli sedm osm. U nás je rozhodujícím faktorem skutečnost, jestli jsou volné voliéry. Máme 190 voliér a nemáme místo. Druhů tu může být asi 40. Bažantí a drobní kurové. Pět šest druhů orebic, dva druhy frankolínů, nějaké křepelové, pávi.

V kolika lidech se o ně staráte?

Já, manželka a máme jednoho zaměstnance. Z rodiny nám pomůže dcera, která tedy má vysokou zemědělskou školu a vypadalo to, že... Jenže člověk miní, Pán Bůh mění, takže dneska, když je potřeba, tak přijede a pomůže. Rozumí zvířatům, dělá se mnou transporty, ale že by tu byla standardně, to ne.

Kolik hodin denně tím strávíte?

V sezóně se dá říct, že začnete v osm a skončíte v osm. Samozřejmě s přestávkami, protože kuřata se krmí ráno a odpoledne, dvakrát. V zimě se bažantnice krmí jednou za dva dny, takže se to dá udělat za dopoledne. Ale v sezóně se nejvíc práce věnuje čištění, protože když odchováváte kuřata, je potřeba u nich držet nějakou tu hygienu, abyste je opravdu odchoval.

Líhnete bažanty nebo něco necháváte pod rodiči?

My máme tři varianty. Většina je v líhních. Pak jsou vlastní matky, když nějaká ta bažantí slepice sedí, ale je pravda, že ve voliérách bažantí slepice málokdy nasedají. Letos třeba sedělo docela dost, asi deset slepic, ale bývají roky, že sedí pouze jedna nebo dvě. A do třetice ty vzácnější druhy dáváme pod kvočny. Máme chov zakrslých slepic. Zase je více možností. Buď se to dělá tak, že sedí, vysedí a sebe-

Čája obojková s odchovem

Pár jeřábů korunkatých s mláďaty

rou se kuřátka, nebo se jí to nechá. Záleží také, jaký typ ta kvočna je. Jsou některé, které sedí v klidu, jiné zase pobíhají jako bláznivé. Takovým se to musí sebrat. Některé kvočny dokážou, že sedí dva turnusy, ale musí se hlídat, aby chodila pít apod. Jiné kvočny, když sedí, tak přestanou žrát a začnou hubnout, a když

Kolonie plameňáků růžových s mláďaty

Bažant argus okatý

Původní chovatelské zařízení na chov bažantů

Pohled do voliéry s orebicí černohlavou

Pár bažantů červenolících

hubnou, tak nehřejí a pak se to nevylihnou ani pod kvočnou. To už jsou ty různé vychytávky a drobné nuance. Vloni jsme například měli paví bažanty již v březnu, kvočna je vyseděla, tak jsme jí je nechali, ona je pak vodila... Ty choulostivější se prostě nechávají pod slepičkou. Slepičím vám elektrárna nevypne.

Líhni nám v sezóně běží asi čtyři nebo pět. Dlouhá léta používáme německé líhne Hemel a jsme spokojeni. Protože líhnutí v líhních je v podstatě samostatná kapitola. Například jsou čtyři stejné líhne a líhnou se velká a malá vejce různě. Tak se s tím musí pracovat v různých kombinacích. U nás jde o ten rozdíl, že když má někdo chov drůbeže, nasadí líheň naráz celou a jede mu tam jeden turnus, ale tady se každý týden nasazuje třeba šedesát vajec, záleží, jak jde sezóna. Takže líheň má třeba pět pater a každé má jiný režim. Některé se obrací, některé neobrací, jiné už se chladí. Takže to je poměrně pracné. To dělá žena. Ženy jsou od přírody matky. Protože když pan doktor řekne: „Dejte tam dvě kapky,“ tak tam žena dá dvě kapky a chlap dá přiměřeně, přeci nás pár kapek nezruinuje (smích).

Velice mě u Vás zaujali ohniví bažanti. Ale ti jsou asi složití na chov, je to tak?

Na nich je nejsložitější to, že jsou velcí a teplomilní, takže potřebují velké a teplé zázemí na zimu, jinak chov není složitý. Je pravda, že jsou agresivní, ale to se dá zvládnout, někdy jsou agresivní i na chovatele, což je ta lepší varianta. Důležité ale je, že oproti třeba těm himálajským druhům jsou náchylní a nepřezimují venku, takže musí mít zázemí tak velké, aby tam ten pár dokázal žít zavřený přes tři měsíce, nemůžou být na metru čtverečním.

Vy jste teď postavil nové zařízení, pokud vím.

Vznikla nová hala, kde je dvaadvacet voliér. Je celá koncipována na tyto tropické druhy.

Tropické druhy bažantů se zřejmě nekrmí klasicky zrním, pšenicí jako normální bažanti. Co tedy potřebují za potravu?

Základem celého našeho chovu jsou běžně vyráběné granule pro bažanty. Máme tady značku VKS Podhledští Dvořáci, jejichž fabrika je kousek od nás, dělají dobré granule, jako základ je používáme více než dvacet let, máme s nimi dobrou zkušenost. V současné době však používáme holandského Kaspera, který má různé výživové doplňky především v odchovné řadě. Poté se

k tomuto základu podle různých skupin dodává buď hmyz, nebo se dává naklíčené, nebo se dodává nějaká zelenina, ovocné granule. Není to tedy úplně pašální, nicméně základem jsou granule. Jako základ pšenice, to už se nedělá. Samozřejmě to jde, ale ti ptáci nevypadají dobře.

Tropické druhy jsou pak náročnější, tam je potřeba mít krmivo pestřejší, jsou víc hmyzožraví. Protože zase krmení se odvíjí od výskytu těch bažantů v přírodě. Vysokohorské a palearktické druhy bažantů jsou více méně bylinožraví, protože se živí nějakými kořínky, v Himálajích, nikde nic není, takže požerou nějaké to jehličí, vykopávají kořeny rostlin zobákem, seberou tam trošku hmyzu, a čím víc to jde do tepla, tak dole v pralese zase není nic, ale je tam shnilé lupení, kde jsou červi, takže tropické druhy jsou spíše na ten hmyz a ovoce. Což je také potom vidět na snůšce, třeba paví bažanti snášejí pouze dvě vejce, protože tam posbírají jen pár broučků, a z čeho by to pak uživilo? Ale je fakt že nemají přesně ohraničenou hnízdní periodu. Zatímco třeba satyři jsou hodně listožraví nebo plodožraví, protože to je zase jediný rod bažantů, který žije na stromech. Všichni bažanti chodí po zemi, hrabou, popelí

Kohout bažanta pavího šedého toká před slepičkou

Pár frankolínů Erckelových

se, na strom chodí pouze spát. Kdežto satyři jako jediný rod bažantů používají hnízda na stromech, nikoliv na zemi. Oni to neumí postavit, tak obsazují třeba stará hnízda po vránách, anebo jsem viděl fotky z přírody, kde bylo vidět že využívají třeba polomy, stromy popadají a zaklesnou se do sebe, tím vytvoří podložku možného hnízda. Proto mají málo početné snůšky, snáší tak do šesti vajec, většinou tři čtyři. Ta vejce jsou poměrně velká, slepice na nich sedí 28 dnů, a co je zajímavé, když se kuře vylíhne, tak po 24 hodinách už lítá. Slepice na těch kuřatech ještě den sedí, oni pod ní uschnou

a za těch 24 hodin se jim otevrou ruční letky natolik, že to kuře má křídýlka taková, že po stromech slítne a vylítne, jak potřebuje. U ostatních bažantů se otvírají ruční letky až tak v deseti dnech, po týdnu. Satyry v chovu také máme.

Chov bažantů máte velice pestrý, ale viděl jsem u vás „jen“ holubi korunáče.

Nyní je máme jako jediné holubi, máme dva páry korunáčů vějířových (*Goura victoria*). A ti teď zrovna sedí.

Jelikož už jsem taky pamětník, tak si vzpomínám, jak jste na EXOTU do Olomouce vozil spoustu různých holubů.

No jo, to bývávalo. Holubi jsou chovatelsky zase trochu jiná práce a my jsme to vždycky měli spíše jako takový doplněk a spíš ty zrnožravé holuby než plodožravé. Jsou to krásná zvířata, ale dělá se to prostě jinak. Moje zkušenost je taková, že společně voliéry, které mají fungovat chovatelsky, tak nefungují. Jako ukázky v zoologických zahradách, že nahoře lítá holoubek, dole chodí bažant a ještě tam s nimi lítá nějaký slavík, je to krásné, ale chovatelsky to nemá žádný význam, protože holubi, když vyvedou holoubata, tak ti bažanti je většinou zabijí.

Jako přímý dovozce firmy HEMEL nabízíme motorové plně automatické líhně

VYSOKÁ KVALITA, PŘÍZIVÁ CENA!

Určené k líhnutí kurovitých a vodních ptáků, jeřábů, pštrosů, papoušků. Též modely určené k líhnutí plazů. Kapacita líhni 40–1 200 ks vajec. Provedení přístrojů – dřevo, sendvičový panel, plast, s dolíhni, bez dolíhni. Řízení vlhkosti pomocí ultrazvukové membrány! Samostatné dolíhni, odchovny.

U nabízených přístrojů garantujeme spolehlivost a účinnost vyzkoušenou praktickým používáním na naší farmě.

Osobní prodej krmiv i e-shop. Jako přímý dovozce krmiv LUNDI nabízíme:

Kompletní řadu extrudovaných krmiv pro vodní ptactvo, bahňáky, jeřáby, plameňáky, tetřevovité ptáky. Speciální druhy granulovaných krmiv – sobi, losi, klokani apod.

Kvalitní krmivo firmy Kasper Faunafood a Hobby First:

Kompletní směsi zrnin pro papoušky, kanáry, exotické holuby, drobné astrildovité ptáky, plevelná směs a směs pro divoké ptáky (čížci, čečetky, stehlíci apod.).

Směsi pro plodožravé a hmyzožravé ptáky. Vaječné směsi pro odchov mláďat. Grity a písky pro exotické ptactvo a holoubky. Granulovaná krmiva pro drobné savce, králíky, morčata. Granulovaná krmiva pro zoozvířata – alpaky, lamy, antilopy, primáty apod. Vitamínové a minerální koncentráty pro masožravé dravé ptáky a plazy (Carnizoo) a kočkovité šelmy (Carmix).

Zbyněk Laube, Košice 12, 285 04 Uhlířské Janovice

Tel./fax: +420-327 542 820, mobil: 723 568 103, e-mail: aves@mybox.cz, www.farma-aves.cz

KASPER
FAUNAFOOD

Hobby
First

Mladí bažanti tibetští

Pohled do zázemí voliér

Dneska všichni chovají papoušky, takže kdybyste chtěl někoho nalákat na toho bažanta, co byste mu řekl? V čem je ten bažant jiný a jedinečný?

Běžně lidi reagují na slovo bažant tak, že je to to, co se střílí na poli, nebo se do toho v nemocnici čůrá. Tak to není tak jednoduché někoho přesvědčit. Silný argument může být v tom, že když vám ty papoušky nevezme výkup, tak ten bažant se dá sníst (smích). Když sem takový člověk přijede, tak ho ta zvířata musí oslovit natolik, že se mu to zalíbí, uvidí to, je to zajímavé, má to nějakou formu, například ohniví bažanti mají modré tváře, paví mají očička na peří, krásně tokají, mají zajímavé hlasy (což je tedy otázka spíš března, dubna, května, pak je bažantnice zticha). Samozřejmě nejčastěji chovaný bažant je zlatý a diamantový, protože jsou v podstatě nejbarevnější a ještě mají zajímavý tok, syčí, skáčou a stojí tři stovky. Ale pokud to zvíře toho člověka neosloví, když ho uvidí, tak je zbytečné mu říkat, ať si ho koupí apod. To nemá smysl. Někdo je úplně v vytržení z tygříčka nebo kubánky a můžeš mu ukazovat majnu Rothschildovu, ale jemu to nic neříká, protože je to pro něj velký ošklivý bílý pták, který vypadá jako špaček, jenže on má ty malé čudlíky.

Takže to musí být taková ta láska na první pohled.

Ano. Musí k tomu ten člověk mít vztah, jinak to nemá smysl.

Tak jelikož už máte taky hodně zkušeností, jak to vidíte s perspektivou chovatelství?

No narodil jsem se v minulém století a nestydím se za to, kdo to může říct, že jo (smích)? Nechci být škarohlíd, ale nevidím nějakou moc velkou perspektivu. Nicméně třeba se to zlomí, ovšem ten zájem je malý. Jenže je to práce, která se musí udělat, zvíře se nedá vypnout jako nějaký playstation. A druhým nega-

tivním článkem k těm nově začínajícím chovatelům je ta narůstající úřednická agenda, kdekdo chce nějaké potvrzení a papír. Takže to si pak člověk řekne, že to má pro radost, a bude mu tam chodit nějaká kontrola, to se tím pak nebude zabývat. To jsou dva aspekty. Navíc tomu nepřispívají ani mezilidské vztahy. Na vesnici někdo přijede, řekne: „Nechte nám slepičky, ale bez kohoutka, protože kokrhá.“ Tak snad na vesnici štěká pes, kokrhá kohout a hnůj smrdí. Co je to za moresy? Když drnčí tramvaje po Praze celou noc, tak to nikomu nevadí, pak si ale přijede lehnout na náves a má problém, že tam kejhají husy. To je podle mě problém celé naší společnosti, že se vytrácí ten běžný lidský život a běžná lidská komunikace. Na vesnici to vždycky fungovalo tak, že když bylo potřeba něco uklidit, tak se lidé domluvili, šli a uklidili to. A nemuseli se dělat žádné papíry, ohlášení a žádat o povolení. Když měl někdo doma zvířata, tak jeden měl králíky, ten holuby nebo slepice a bylo.

Já jsem byl například u chovatele v Německu, který má relativně v městě šedesát párů jeřábů, a to v toku docela řve. Tak jsem se ho ptal, co na to říkají sousedi. On se podivil a říká: „No co sousedi? Tady soused vedle má jeleny a ti zase řvou na podzim.“ Jenže ti lidé to tak berou, a evidentně to není problém, jezdím k němu přes dvacet let a má to tam pořád.

Tady k nám jeden chlápek přivezl chechtavé hrdličky, že bydlí v nějakém paneláku a že už tam byli třikrát policajti, protože když hrdlička začne cukrovat, tak nějaká bába hned volá na úřad. Já se vždy ptám: „Co je to za člověka, když mu tenhle zvuk vadí? Vždyť je to zvíře.“

Takže nechci říct, že by to chovatelství nemělo perspektivu, ale mám pocit, že z té masové záliby, kterou to bývalo, se to velmi zužuje. Ale to bych řekl, že to tak mají obecně všichni ti rybáři, zahrádkáři

apod. A práce se zvířaty je o to těžší, protože je to živé, a ještě vám do toho kdekdo mluví, jak to máte dělat.

A kromě toho, že chováte zvířata, vozíte také krmení. Proto by mě zajímal Váš názor na krmení, protože už můžete srovnávat, v tom smyslu, jak se lidé dnes, co se týče krmení, podle Vás starají o ta zvířata? Máte pocit, že to jde nahoru?

Jde, já bych řekl, že v tomto ohledu je to super. Sice jsou dodnes pořád takoví ti borci, co jdou a na burze koupí každou neděli pytel suchých rohlíků, že to je za 6 Kč, a stačí to, ale dnes už jsou spíš lidé, kteří se doptávají na různé věci a opravdu těm zvířatům chtějí dopřát. Proč by dávali andulkám jenom proso, když jim mohou dát nějakou pěknou směs apod. Dneska je ta krmivářská základna bombastická.

Já když to vezmu po revoluci, před třiceti lety, když jsme začali dovážet zvířata z přírody, čím jsme to museli ukrmit, co se vše vařilo, vyrábělo, všechny ty žíry, dneska kdyby šlo přivést, to, co se vozilo, tak dnes se to vše nakrmí, existují všelijaké nektary, zchutňovačla, biopreparáty, to, co působí na trávicí trakt, probiotika. Tenkrát bylo pro kuřata jako probiotikum nejlepší kyselé mléko. To je teda zrovna nejlepší dodnes, pokud je to mléko, nicméně takhle to bylo. Některá ta zvířata se nedala v zajetí udržet, protože to nebylo čím nakrmit, takže tohle je bezvadné. Řekl bych, že co se týče chovatelského servisu, tak ten o mnoho desítek procent za ty roky stoupl. Ať už jsou to stavební materiály na voliery, pletiva, napájecí systémy apod., kamery, stmívačla, otvíračla, zavíračla... to si tenkrát dělali lidé ze starých mixérů. A co se týká krmení, tak ten sortiment na trhu je opravdu obrovský, hlavně pro hmyzožravé a plodožravé ptáky, to dřív prostě nebylo. Takže dnes si můžete koupit naráz deset druhů různých směsí a je to super.

Zbyněk Laube ve vnitřní části voliér

Kohout bažanta Humeova

A protože hodně cestujete, když srovnáváte úroveň našeho chovatelství, máte pocit, že to tu stagnuje, nebo že jsme šikovní?

Řekl bych, že co se týče kvality, tradice a té chovatelské šikovnosti, tak jsme na tom velmi dobře v rámci Evropy, v podstatě čeští teraristi, akvaristi i ptáčkáři dokážou namnožit, na co se podívají. Je fakt, že se zmenšuje lidská základna, ale kvalita bych řekl, že je srovnatelná, v některých věcech jsme i lepší než ve světě. Neřekl bych, že jsme nějakí outsideri. Mnozí zahraniční chovatelé se k nám jezdí dívat.

Někdy mistři improvizace (smích).

No, v tomto směru musím říct, že zaplatpánbůh za komunisty, protože jsme si tenkrát museli se vším poradit. Není žádná jiná země, která má na sto lidí tolik kutilů jako Čechy (smích). Ale to je fakt. Když přijedeš na Západě na nějakou tu chovatelskou farmu, tam jsou již zaměstnanci a je to v podstatě zoologická. Ale když jedeš k chovatelům, tak to je srovnatelné, krmí pytle granulí a někdo tomu dá ještě trošku něco ze sebe, ale oni to mají ve většině případů tak, že když jim někdo řekne, že se dávají zelené a červené kuličky, tak dávají zelené a červené kuličky, u nás ještě zkusíme ty žluté. Největší experimentátoři v chovatelství jsou ti, co chovají měkkožravé ptáky, co vše se dá zkrmit a co vše ti ptáci žerou, to ani člověk netuší, protože na to tihle lidé přijdou náhodou, když dají své chovance do zarostlé voliéry, a tam to teprve zjistí.

Takže ta šikovnost nám zůstala. Ještě si musíme udělat ty mladé chovatele.

Mladí se udělat dají, ale jestli to budou chovatelé... Jsou země, kde je to chovatelství trošku jiné, třeba na jihu, balkánské země, tam to chovatelství je, ale takové to užité, slepice musí snášet vejce, pes musí hlídat barák, králík má čtyři kila, a ne že má králík kilo dvacet, slepice nenese, protože je hezká, tohle tam není

moc zažité, ale i tam jsou již pěkné chovy okrasných ptáků.

Ono je to asi dané tou ekonomickou stránkou.

No ano, v těchto zemích je chovatelství takové tradiční, užité. Domácí zvířata vznikla proto, že člověk chtěl mít po ruce jejich produkty, vyrostlo mu maso a nemusel lítat nikde po lese. Drůbež je super, protože roste rychle. To, co děláme my, to je hobbistická nadstavba, těžko si někdo bude grilovat andulky. Ale je mnoho národů na světě, kde se jedná o tradiční užité chovatelství. Ovšem my v západní kultuře to máme mnohdy jinde.

Na závěr se ještě vždycky ptám – jaký je Váš chovatelský sen? Co byste chtěl mít, znovu získat?

Štěstí, mládí, svobodu – to asi bude špatná odpověď. To je otázka. Je mnoho bažantů, které bych chtěl do našeho chovu. Ale bohužel současný světový trend je takový, že se k tomu už nikdy nikdo nedostane, protože existují různá ochranná hnutí a lobby, dovozy nejsou,

ted' se vše bude zachraňovat v domovině, což ale složité, protože když se nedá zachránit životní prostředí, tak se nedá zachránit ani ten druh. A já si osobně myslím, že kdyby chovatelé, ochránáři a zoologické zahrady vytvořili nějakou společnou linii a každý do toho dal to své, ať se to samozřejmě zachraňuje v tom pralese, ale proč nemůže paralelně vzniknout nějaké chovatelské zázemí, kde když bude nejhůř, tak to aspoň bude... Jako jsou majny Rothschildovy, oni je sice na Bali odvezli, ale nemá to žádný velký efekt. Vždyť díky chovatelství máme doposud bernešky havajské, koně Převalského, bažanty Edwardsovy, potažmo i ary Spixovy. A co ti Bažanti? Pro ty lidi v Číně je to pořád docela velký kus masa. A jestliže narůstá lidská populace, tak jak narůstá, tak už za chvíli pro divokou přírodu mnoho místa nezbude. Ale původní otázka byla, co bych chtěl – no tak třeba bulwera?

Jan Sojka

Foto: autor, Farma AVES

BUKOVÉ ŠTĚPKY VYSOKÉ KVALITY

- ◆ dodáváme ve dvou velikostech
4–10 mm a 16 mm balení 15 kg (60 l)
- ◆ sušené, bez prachu
- ◆ vhodné jako podestýlka na dno klecí, voliér a do budek

Jaroslav Čermák, Mrsklesy 30

783 65 Hlubočky

tel.: +420 721 225 930, e-mail: info@cermakagro.cz